

Реферат о завршеној докторској дисертацији

Наставно-научно веће Филозофског факултета именovalo нас је у комисију за оцену и одбрану докторске дисертације коју је пријавила Љиљана С. Плазинић, под насловом: „НАСТАВНЕ СТРАТЕГИЈЕ КАО ЧИНИОЦИ АКАДЕМСКЕ МОТИВАЦИЈЕ, САМОЕФИКАСНОСТИ И АНКСИОЗНОСТИ УЧЕНИКА У ТВ НАСТАВИ”.

Након анализе текста ове дисертације подносимо следећи реферат о њеној оцени.

1. Основни подаци о кандидаткињи и дисертацији

Љиљана Плазинић рођена је у Чачку, где је завршила основну школу и Гимназију. Студије психологије на Филозофском факултету у Београду уписала је 2007. а завршила 2011. године, са просечном оценом 9,58. На истом факултету завршила је мастер студије психологије, са просечном оценом 10, одбранивши рад под називом „Епистемолошка уверења и стратегије учења као предиктори академског успеха“ (ментор: проф. др Драгица Павловић Бабић), који је ушао у најужи избор за награду Фонда *Катарина Марић*.

Током основних студија Љиљана Плазинић била је стипендисткиња Министарства просвете и науке РС 2007-2011 године, током мастер студија стипендисткиња Фондације *Доситеја* за младе таленте Републике Србије (2011/2012 године) и стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја за младе истраживаче – докторанте 2015. године.

Током четврте године студија, учествовала је на конкурс под називом: „Програм подршке развоју истраживачких кадрова из области друштвених наука – секундарне анализе података добијених кроз истраживање PISA“ на коме је предлог истраживања који је Љиљана Плазинић креирала са колегама изабран међу великим бројем пристиглих радова и подржан од стране Кабинета потпредседника Владе за европске

интеграције/Тима за социјално укључивање и смањење сиромаштва, Министарства науке и технолошког развоја РС и Института за психологију Филозофског факултета у Београду.

За време мастер студија била је ангажована као демонстратор на предмету *Психологија* на Факултету безбедности. Истовремено укључује се као сарадник у низ истраживачких пројеката: „TEMPUS MASTS 511170“ за развој мастер програма за образовање предметних наставника у оквиру кога је учествовала у студијској посети Универзитету у Дебрецину (Мађарска) и извештавању о добрим европским праксама у образовању предметних наставника; била је ангажована на когнитивном процењивању ученика основношколског узраста тестом интелигенције *Adaptive Intelligence Diagnosticum*, предвиђеним за адаптацију на узорку ученика из Србије у оквиру пројекта „Идентификација, мерење и развој когнитивних и емоционалних компетенција важних друштву оријентисаном на европске интеграције” ОИ 179018 Института за психологију; и пројекту „Мониторинг инклузије“ Центра за образовне политике, као теренски истраживач.

По окончању мастер студија запошљава се на одређено време као наставница грађанског васпитања у основној школи „Лазар Саватић“ у Земуну. Након тога ради као уредница у еминентним издавачким кућама где је задужена за психолошко и дидактичко обликовање рукописа уџбеника. Иза себе има више од 10 акредитованих издања основно- и средњошколских уџбеника. Била је ангажована као аутор и реализатор семинара о школском оцењивању и као реализатор акредитованог семинара о раду са даровитим ученицима.

Упоредо са тиме наставља да се бави истраживачким радом. Предлог истраживања Љиљане Плазинић и колега подржан је на националном конкурс: „Креирање образовних политика заснованих на подацима“. Укључивала се и у низ истраживачких студија релевантних националних и интернационалних институција: „Унапређивање квалитета образовног система Републике Србије кроз унапређивање ефикасности система спољашњег вредновања рада школа и развој хоризонталног учења између школа“; „Праћење и евалуација транзиционог модела за инклузију деце старије од седам и по година у редовне основне школе“; „Праћење начина учешћа и процеса учења ученика из осетљивих друштвених група током остваривања образовно-васпитног рада учењем на даљину“; “Recommendations and standards of corruption prevention and integrity in education”.

Од 2016. године запослена је на Учитељском Факултету Универзитета у Београду као асистент на предмету Педагошка психологија на студијским програмима за образовање учитеља и васпитача.

Љиљана Плазинић објавила је до сада четири научна рада: два у часописима који су категорисани као национални часописи међународног значаја и два у врхунским часописима националног значаја. Два пута је саопштењима учествовала на европској

конференцији истраживања у образовању (ECER) и седам пута рада на националим научним скуповима са међународним учешћем. председавала је организационим одбором међународног научног скупа одржаном на Учитељском факултету у Београду (2018) и била је секретар Програмског одбора 66. Конгреса психолога (2018). Учествовала је у уређивању зборника саопштења поменутих скупова. Чланица је Друштва психолога Србије и Секције универзитетских наставника психологије образовања. Рецензенткиња је часописа *Иновације у настави*. Учествовала је у преводу књиге *Teaching For A Change: Perspectives & Overview* уредника Lorin W. Andersona.

Интересовања и области у којима Љиљана Плазинић остварује научну продукцију иако тематски разноврсне, доминантно су ситуиране у ужу научну област психологије образовања.

Докторска дисертација Љиљане Плазинић под називом „НАСТАВНЕ СТРАТЕГИЈЕ КАО ЧИНИОЦИ АКАДЕМСКЕ МОТИВАЦИЈЕ, САМОЕФИКАСНОСТИ И АНКСИОЗНОСТИ УЧЕНИКА У ТВ НАСТАВИ ” садржи укупно 202 стране, од тога 166 страна основног текста, шест прилога и 142 библиографске јединице.

2. Предмет и циљ дисертације

Предмет докторске дисертације Љиљане С. Плазинић је експлорација ефеката наставних стратегија из домена емоционалне подршке, директног подучавања и когнитивног активирања на најснажније некогнитивне факторе базовних постигнућа ученика – њихову академску мотивацију, самоефикасност и специфичну предметну анксиозност и то у једном облику наставе на даљину: ТВ настави. У питању је теоријски, али и практично значајна тема, с обзиром да је у условима пандемије COVID-19 дошло до широке примене ТВ наставе у великом броју земаља широм света, па и у нашој земљи, те да је реализација овог облика наставе који је обухватио милионе деце широм света наступила без претходне припреме. Ефекти ове врсте наставе на даљину на остварене когнитивне и некогнитивне исходе до сада су истраживани у оквиру малог броја студија, изведених пре више од неколико деценија, и то у условима другачијим од оних у којима је ТВ настава спровођена, почевши од 2020. године, коју је карактерисала велика здравствена криза, те је могућност њихове екстраполације ниска. Штавише, није било истраживања која су детаљно испитавала природу ТВ наставе у погледу наставних пракси и стратегија које се у њој користе. У одређењу предмета тезе, Љиљана Плазинић полази од претпоставке, утемељене на чврстим емпиријским основама, превасходно метааналитичким студијама, да стратегије примењене у настави могу утицати на ученичка постигнућа и на њихов доживљај мотивације за учење, предметног самопоуздања, односно уверености ученика да ће успешно одговорити на захтеве датог предмета, као и степен доживљене анксиозности у сусрету са захтевима наставе.

Такође, већина досадашњих истраживања полази од истраживања наставе путем упитника ослоњених на перцепцију наставника или ученика, који су показали проблеме валидности. Љиљана Плазинић у овом раду одлучује се за креирање опсервационог система и пратећег протокола како би поузданије анализирала наставни процес и везе његових елемената са ученичким исходима. Конструкција опсервационог система ослањена је на обимну емпиријску грађу о ефективним наставним поступцима, прикупљену кроз деценије истраживања, а потом сабрану кроз софистициране статистичке и мета-аналитичке поступке. Фактори ефективне наставе, подељени су на три широка домена наставних поступака с обзиром на примарни психички процес на који су усмерене (учење, односно стварање промене у структури знања, емоције и мотивацију). Истовремено, конструкција инструмента за опсервацију следила је и индуктивни правац, из снимака и транскрипата часова прикупљених у оквиру реализоване ТВ наставе, чиме је добијен оригинални протокол, валидиран у даљим корацима.

Издвојена су два циља истраживања. Први циљ је био описивање природе ТВ наставе кроз квалитативну анализу наставних пракси и стратегија. Други циљ се односи на испитивање односа три домена наставних стратегија – емоционалне подршке, когнитивног активирања и директног подучавања са некогнитивним образовним исходима – мотивацијом, самоефикасношћу и анксиозношћу ученика. У оквиру ових циљева формулисан је већи број хипотеза.

3. Основне хипотезе у истраживању

Након што је приказала доступна сазнања у вези са поменутиим циљевима, кандидаткиња је изнела седам истраживачких хипотеза које произилазе из доступне емпиријске грађе.

1. Претпоставила је да ће се путем факторске анализе наставних стратегија утврђених опсервацијом часова ТВ наставе екстраховати факторско решење са три различита, али и међусобно умерено повезана фактора – емоционалне подршке, директног подучавања и когнитивног активирања.

2. Друга претпоставка гласила је да ће домен стратегија емоционалне подршке бити позитивно повезан са академском самоефикасношћу и интринзичком мотивацијом, а негативно са анксиозношћу и амотивацијом. У оквиру ове хипотезе, постављен је и већи број претпоставки у односу на појединачне наставне стратегије и ученичке исходе.

3. Трећом хипотезом претпостављено је да ученици млађих разреда испољавају виши ниво мотивације за учење, а нижи ниво амотивације од ученика старијих разреда.

4. Четвртом хипотезом изнето је очекивање да наставници разредне наставе у већој мери користе стратегије емоционалне подршке од предметних наставника.

5. Постављена је претпоставка да је домен стратегија директног подучавања позитивно повезан са самоефикасношћу ученика.

6. Претпостављено је да је домен стратегија когнитивне активације позитивно повезан са интринзичком мотивацијом ученика.

7. Претпостављено је да ће стратегија пружања когнитивних изазова, која указује до које мере се од ученика очекује мишљење вишег реда, бити позитивно повезана са самоефикасношћу ученика бољег претходног школског успеха и повољнијег социоекономског статуса.

Одговори на истраживачка питања проверени су над подацима добијеним од 1908 ученика и анализом 33 часа. Примењен је миксметодски приступ сачињен од квалитативне, дескриптивне и инференцијалне анализе података.

4. Кратак опис садржаја дисертације

Текст докторске тезе је структуриран у виду уобичајене IMRAD структуре.

Уводни део тезе приказује три кључне области ове дисертације: квалитет наставе, појам и ефекте наставе на даљину, са фокусом на ТВ наставу и најзначајније некогнитивне образовне исходе који су уједно и најснажнији корелати академских постигнућа.

У оквиру одељка о различитим концептуализацијама квалитета наставе и начинима њиховог мерења, кандидаткиња полази од модела образовне ефективности (енг. *educational effectiveness research*) који квалитетном наставом проглашава наставу која успева да оствари супстанцијалне ефекте на ученике. Приказана су три различита, али повезана угла гледања на ефективну наставу: онај који потиче од *инпута*, односно оног што наставник уноси у своју професионалну улогу; *процеса* који се одвијају између наставника и ученика, и *исхода* (Goe, Bell, & Little, 2008). Кандидаткиња се на основу приказа емпиријске грађе одлучује да квалитету наставе приђе из угла процеса и исхода, и да провери како квалитет различитих наставних процеса генерише квалитет образовних исхода. У овом одељку дискутују се предности и мане појединих начина мерења квалитета наставног процеса, а одељак се закључује методолошком одлуком да се он испита путем систематског посматрања.

У оквиру одељка о појму и ефектима наставе на даљину фокус је на одређивању појма ТВ наставе, опису ситуација у којима је коришћена са посебним освртом на

употребу овог вида наставе током пандемије коронавируса, предностима и недостацима у односу на друге облике наставе на даљину, те прегледу истраживања о њеним ефектима на академска постигнућа и некогнитивне исходе у поређењу са традиционалном наставом у учионици.

У трећем, уводном, одељку приказују се најважнији некогнитивни образовни исходи који имају двојаки статус у истраживањима образовне ефективности. На њих се некада гледа као на исходе који су важни сами по себи у даљем академском и професионалном животу ученика, а некада као на факторе академских постигнућа. Кандидаткиња се фокусира на академску мотивацију, самоефикасност и анксиозност ученика, којима у свом истраживању даје статус образовних исхода, захваљујући њиховој важности у објашњавању когнитивних исхода образовања. Приказује савремене теоријске поставке ових концепата који су инспирисали методолошка решења и фокусирали истраживачка питања. Самоефикасност се приказује из угла социо-когнитивне теорије (Bandura, 1977) и приказује се њен значај за образовне процесе и исходе у школском контексту генерално, али и у условима образовања на даљину које је наступило избијањем пандемије коронавируса. Академска мотивација се концептуализује из угла, међу савременим истраживањима најпроминентније, теорије самодетерминације и приказује се њен значај за образовне процесе као и осетљивост на примењене наставне стилове. У концептуализацији академске анксиозности, она се не посматра као стабилно стање ученика, већ као негативним ситуационим емоционалним реакцијама које се јављају у учењу датог предмета у датим околностима.

На крају уводног дела дефинисани су предмет и циљеви истраживања, и формулисане су истраживачке хипотезе, у складу са приказаним емпијским налазима других истраживача.

У методолошком поглављу, приказане су карактеристике узорка ученика и часова који су учествовали у истраживању. Потом је приказан план дескриптивних, квалитативних и инференцијално-статистичких анализа. Највећи део методолошког одељка посвећен је приказу развоја опсервационог система и протокола за процену ТВ наставе креираног за потребе истраживања. Детаљно и транспарентно је приказан читав процес од избора ефективних наставних поступака, преко њихове операционализације, до емпијске валидације и провере психометријских карактеристика инструмента. Избор варијабли које ће се наћи у истраживању је вођен, са једне стране, прегледом најновије емпијске грађе окупљене у метаанализи Јапа Скеренса (Scheerens, 2016) који је представио *state of the art* када су у питању варијабле наставног процеса које остварују ефекте на ученике, дајући обухватан преглед налаза студија спроведених у последњих четрдесет година. Он је утврдио величине ефеката за 46 најчешће истраживане варијабле наставе у последње четири деценије. Са друге стране, избор наставних варијабли које ће

бити коришћене у оквиру истраживања био је осетљив на карактеристике и природу ТВ наставе, која се одвија једнострано, од наставника ка ученицима. Ове карактеристике уважене су у фази операционализације одабраних варијабли, где је најпре прикупљен нешто шири узорак часова од оног који је ушао у инференцијално-статистичке обраде, тако што су се из снимака и транскрипата 47 часова ТВ наставе издвојили бихејвиорални маркери на основу којих се може проценити присуство примене појединих наставних поступака. Наставни процес операционализован је свеобухватно, узимајући у обзир поступке наставника на неколико нивоа општости. На најнижем нивоу операционализације налазе се кодови који се могу директно регистровати чулима – *бихејвиорални маркери*. Они представљају изјаве, понашања (на пример невербална, попут осмеха) или аудио-визуелна средства које наставник користи (попут подебљаних слова на презентацији) који се могу даље процењивати, односно превести у нумеричке показатеље. На основу присуства, квалитета и степена учесталости бихејвиоралних маркера закључује се о следећем нивоу кодова, кога представљају *наставне праксе*. Следећи ниво кодирања наставе представљају *наставне стратегије* које се могу описати као латентне димензије које окупљају наставне праксе усмерене истим циљем (намењене реализацији одређене функције, на пример функције попут мотивисања ученика, њиховог когнитивног активирања или омогућавању разумевања наставног садржаја). Наставне стратегије груписане су коначно у *домене* емоционалне подршке, директног подучавања и когнитивног активирања. У питању су широке области наставних поступака подељене с обзиром на примарни психички процес на који су усмерене (учење, емоције, мотивацију). Уведена су правила за нумеричко скоровање сваке од 25 одабраних наставних пракси на четворостепеној скали на основу критеријума којима се узимају у обзир степен учесталости и/или квалитет и/или конзистентност бихејвиоралних маркера дате праксе.

Психометријске карактеристике инструмента проверене су вишестепено. Конструкт валидност и репрезентативност мерених конструката проверена је кроз интервјуе са панелом експерата, у складу са прихваћеном методолошком праксом (Messick, 1989). Дијагностичка валидност утврђена је путем корелација процена опсервера са оценама истих часова које су дали и ученици ($r = 0,74$, $p < ,000$). Објективност инструмента утврђена је путем међупосматрачке сагласности која је рачуната као пропорција апсолутног слагања процењивача (94%). Као мера поузданости инструмента утврђена је интеркласна корелација (ICC) двосмерним случајним моделом ($ICC = ,957$).

У трећем поглављу приказани су најзначајнији налази истраживања. Поглавље почиње приказом налаза утврђених опсервацијом. Декриптивна статистичка анализа обухвата приказ дистрибуције учесталости оцена (1, 2, 3 или 4) на свакој од 25 мерених пракси, заједно са просечном оценом и стандардном девијацијом оцена на свим мереним кодовима. Декриптивна анализа праћена је квалитативном анализом свих 25 мерених

наставних пракси с обзиром на њену теоријску заснованост и типичне примере њене реализације на часовима ТВ наставе.

Резултати инференцијалне статистичке анализе структурирани су према постављеним хипотезама. Најпре су приказани резултати експлорација факторске структуре наставних стратегија, а потом везе наставних поступака са некогнитивним исходима, разлике у мотивацији млађих и старијих ученика, као и разлике у погледу наставних пракси наставника који предају у различитим циклусима обавезног образовања. На крају су проверени модераторски и медијаторски ефекти претходног постигнућа ученика и образовног статуса породице на везе између појединих стратегија и очекиваних исхода.

У четвртом делу ове дисертације дискутовани су главни налази у светлу постављених истраживачких хипотеза и анализа претходних студија.

У петом делу приказани су закључци који проистичу из резултата истраживања. Указано је на допринос студије, њена ограничења, и изведене су импликације истраживачких налаза. На основу датих импликација формулисане су бројне препоруке. Један низ препорука односи се на могућности коришћења налаза утврђених у овом истраживању у сврху што ефективније реализације наставе која се спроводи путем видеа, како би се подстакли пожељни исходи. Сматрамо да се ови налази, уз извесне допуне, могу применити и у планирању и спровођењу наставе у регуларним, учioniчким, условима, како би се у њој створили услови који погодују развоју исхода важних за добробит и учење ученика. Други сет препорука усмерен је на могућности коришћења креираног опсервационог протокола који омогућава свеобухватно сагледавање наставног процеса и његових елемената, и то на различитим нивоима општости. Примена креираног протокола могућа је у истраживачке, образовне и евалуативне сврхе. Конструисани протокол може се користити у целини или модуларно у даљим емпиријским студијама наставног процеса, као и у процесима евалуације ефеката примењених обука наставника, реформских иницијатива и сл. Такође, овај протокол могуће је користити у процесу образовања наставника и њиховог стручног усавршавања како би се на објективан, систематичан и свеобухватан начин анализирали наставни поступци различитог нивоа општости. У складу са све присутнијим схватањем наставника као рефлексивних практичара, сматрамо да појединачни заинтересовани наставници могу користити креирани инструмент, помоћу кога би своје снимљене часове (у окружењу учионице или онлајн окружењу) могли анализирати уз помоћ систематичног и теоријски заснованог протокола у циљу унапређивања своје васпитно-образовне праксе. Такође, с обзиром да су у овој студији коришћени (адаптирани) упитници већ примењивани на репрезентативном узорку ученика у нашој земљи, те да је ово истраживање дало увид у распон и просечан ниво академске мотивације, самоефикасности и анксиозности готово две хиљаде ученика

из веома различитих средина Републике Србије у условима наставе на даљину која је наступила нагло и без преходне припреме, њихово поређење са подацима на истим мерама добијеним у редовним условима може дати и грубу слику о ефектима кризе на испитиване доживљаје.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације

У фокусу докторске дисертације Љиљане Плазинић је реконструкција процеса учења и наставе и њених ефеката на широк распон образовних компетенција које су у савременим образовним агендама, наслоњеним на социо-културни теоријски оквир, препознате као приоритетни правци развоја образовања, а које по својој природи не припадају традиционално мереним когнитивним образовним исходима. Истраживање ефеката наставних стратегија и пракси на мотивацију за школско учење, анксиозност и самоефикасност ученика у овој дисертацији везано је за специфичан образовни контекст који има карактеристике, истраживачким речником речено, друштвеног експеримента широког обухвата, насталог као одговор на COVID-19 пандемију. У односу на традиционалну, ТВ настава је дистанцирана и посредована, позиција ученика пасивна, док су услови одвијања наставе крајње рестриктивни у погледу интеракције на релацији наставник - ученик. Дефинисање истраживачког проблема у промењеном и недовољно истраженом наставном контексту захтевало је иновативна методолошка решења, комбиновање квалитативних и квантитативних поступака у оквиру добро утемељених теоријских оквира. Провера интерпретативне моћи различитих парадигми у јединственој и комплексној истраживачкој ситуацији, као и продуковање налаза који могу бити релевантни за различите облике наставе, укључујући и оне који ће се тек развити и применити, чини ову дисертацију јединственом.

Захваљујући оваквом приступу, дисертација Љиљане Плазинић објашњава сложене релације зависности психолошких процеса на нивоу ученика, са једне стране, од наставног контекста у коме су се одвијали процеси наставе и учења у једном специфичном друштвеном тренутку, и наставних поступака на различитим нивоима општости, са друге стране. Стављајући у фокус психолошке процесе на нивоу ученика, а не само исходе, делотворност одређених наставних стратегија је валидирана и емпиријски и теоријски. На теоријском плану, ова дисертација је проверила експланаторну моћ више теоријских модела развијених у оквиру социо-културног приступа, а пре свега модела образовне ефективности (Anderson, 2004; Brophy, 2001; Good, et al., 2009; Muijs et al. 2014; Scheerens, 2016), теорију самодетерминације (Ryan & Deci, 2000, 2009) и социо-когнитивни модел самоефикасности (Bandura, 1977).

У методолошком погледу, дисертација је ослоњена на дескриптивне, квалитативне и инференцијално-статистичке анализе које су комбиноване тако да максимизују информативну и интерпретативну моћ прикупљених података. Ипак, у методолошком погледу, највећи значај дисертације је у креирању новог опсервационог система и протокола за процену ТВ наставе. У овом протоколу наставни процес је операционализован свеобухватно, а поступци наставника се уопштавају од најконкретнијег нивоа бихејвиоралних маркера, доступних опсерверу, преко наставних пракси до сложених стратегија које се реконструишу индуктивно, на основу заступљености појединачних јединица анализе. Иако је назван Опсервационим системом за процену ТВ наставе, овај протокол има широку могућност примене на све типове наставе у образовне, истраживачке и евалуативне сврхе.

Дисертација је богата препорукама које имају потенцијал да регулишу квалитет наставе и образовних исхода на више нивоа, од нивоа образовне политике до микронивоа, односно до начина на који наставници и ученици регулишу процесе наставе и учења.

Најзад, али не мање значајно, јесте и агенсност ове дисертације. У њој је документован један специфичан друштвени контекст и један специфичан образовни одговор на тај контекст. Али, она није само сведочанство о једном нетипичном и изолованом догађају које нам омогућава да разумемо процесе и ефекте такве наставе и у том временском оквиру, већ нам омогућава екстраполацију теоријских и истраживачких налаза тако да предвидимо и разумемо правце развоја и управљамо новим наставним праксама које ће се развити у будућности.

6. Закључак

На основу анализе докторске дисертације Љиљане С. Плазинић, Комисија је закључила да је, анализирајући наставне стратегије и њихове ефекте на мотивационе и афективне исходе образовног процеса у ТВ настави, кандидаткиња показала да: (а) поседује одлично познавање релевантних теоријских полазишта и кључних концепата и користи њихов интерпретативни потенцијал тумачећи налазе сопственог истраживања; (б) смислено и методолошки иновативно одговара на комплексне захтеве истраживања природе и ефеката нових форми наставе и наставних пракси у промењеном образовном и ширем друштвеном контексту; (в) критички разматра постојеће моделе и концепте, као и сопствене истраживачке налазе са становишта унутрашње логичке доследности, као и из перспективе налаза доступних истраживања; (г) разуме природу података и у складу са њима бира методолошку апаратуру, анализира комплексне квантитативне и квалитативне податке и интерпретира их и интегрише уважавајући перспективе и улоге ученика и наставника као главних актера наставног процеса; (д) формулише реалистичне, на подацима и теоријским моделима засноване препоруке у вези са планирањем и

спровођењем наставе, образовањем и професионалним развојем наставника, као и са унапређењем истраживачке праксе у области образовања.

Комисија закључује да је дисертација Љиљане С. Плазинић под називом „НАСТАВНЕ СТРАТЕГИЈЕ КАО ЧИНИОЦИ АКАДЕМСКЕ МОТИВАЦИЈЕ, САМОЕФИКАСНОСТИ И АНКСИОЗНОСТИ УЧЕНИКА У ТВ НАСТАВИ“ урађена у складу са одобреним предлогом, да је самостално и оригинално научно дело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Београд, 1. октобар 2021. године

Комисија:

др Невена Буђевац, ванредни професор
Учитељски факултет Универзитета у Београду

др Оља Јовановић Миловановић, доцент
Филозофски факултет Универзитета у Београду

др Драгица Павловић Бабић, ванредни професор
(ментор)
Филозофски факултет Универзитета у Београду